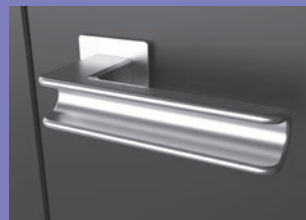
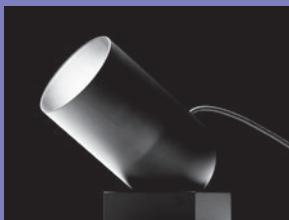

- Laureáti medaile FA ČVUT
- Cesta do hlubin vzdělávání

Foto Josefa Kučery z březnové rozsáhlé debaty na téma profesního vzdělávání u nás a v zahraničí, pořádané třemi studentskými spolky v pražském centru CAMP

Lucie Horáková, osvětlení TUBO, vedle Martin Štosek, klika U, foto archivy

Oldřich Ševčík

SOUTĚŽE – VÝSLEDKY

■ **Best Design 2019.** Vyhlášovatelem veřejné neanonymní soutěže (fyzické osoby do 30 let) je Nadační fond Martiny a Martina Růžičkových. **Hlavní cena v soutěži a 1. cena v kategorii Product Design: Lucie Horáková, ateliér Streit – Polák, Ústav průmyslového designu FA ČVUT, interiérové osvětlení TUBO; 2. cena v této kategorii Martin Štosek, ateliér Streit – Polák, Klika U. Porota:** Adéla Bajgarová, Libor Jelínek, Ivana Kaňovská, Michal Staško, Filip Streit, Jan Pavézka, Ladislav Škoda, Mária Štranecková.

VÝSTAVY

- **Ateliérové práce** – letní semestr. Návrhové ateliéry FA ČVUT, Thákurova 9, Praha 6 – Dejvice. Ve dnech 27. 5.–7. 6. 2019.
- **Diplomové práce 2019.** Dvory FA ČVUT, Thákurova 9, Praha 6 – Dejvice. Ve dnech 12. 6.–26. 6. 2019.
- **Teplá Ohře.** Studentské práce ateliérů Redčenků – Danda, Ústav nauky o budovách, Hájek – Hulín, Ústav navrhování III, FA ČVUT – zimní semestr 2019, potenciál řeky v centru města a konverze hodnotných chráněných objektů. Spolupráce Kancelář architektury města Karlovy Vary, 1. patro Vřídelní kolonády, Karlovy Vary. Ve dnech 9. 5.–15. 6. 2019.

KNIHOMOL

■ **Designér, architekt a skvělý autor Adolf Loos bez fabulací a legend.**

Od publikací, které opětovně rozebírají život a dílo architekta Adolfa Loose, čtenář očekává nová hodnocení a korektury – to, čemu se říká „uvedení tradovaných omylů na pravou míru“.

Takovýto způsob psaní má svoji hodnotu, nicméně dám přednost knize, která přináší i novou perspektivu hodnocení. A to Christopher Long, přes „život a dílo“ klíčového představitele počáteční „heroické fáze moderny“ Adolfa Loose, činí. Adolf Loos, to je celoživotní intelektuální zápas o podstatu moderny a s tím spojené proměny kultury. Long rozplétá početné mýty a především řadu tvrzení historiků, která odkrývá jako nepodložené fakty – stačí v publikaci zalistovat. V čem spočívá Loosův odkaz dnešku? Ve snaze „rozlišit, co z minulosti je stále živé a co nikoli, co náleží do sféry umění a co je doménou každodennosti, co je pravdivé a co vykonstruované“.

Christopher Long: Eseje o Adolfu Loosovi. Praha, Kant 2019, 160 str., ISBN 978-80-7437-276-6

Doc. Oldřich Ševčík

NOTES

- **Dny otevřených dveří na FA ČVUT se uskuteční ve škole 14. června 2019.**
- **Pavilonek nazvaný autory „lapač snů“** se na pár týdnů zjevil v březnu 2019 v pravé fakultní dvoraně. Model utkaný z konopného vlákna vznikl v Experimentálním ateliéru Achten – Nováková v Ústavu modelového projektování, který tento semestr spolupracoval s Ústavem technologie staveb TU Delft. Pavilon je vyroben pomocí kolaborativního robota UR5, kterého zapůjčila firma Universal Robots. Stavba, jež vznikla za pouhé dva měsíce a na níž se podílelo na 40 studentů, je unikátní jak materiálem, tak způsobem svého vzniku a bude vystavena od listopadu v muzeu Universal robots v Brně.
- **Vyhlídkovou věž v Libčicích u Prahy** staví studenti návrhového ateliéru Hlaváček – Čeněk z Ústavu navrhování II, FA ČVUT. Design-build projekt podle návrhu Kristýny Rejskové (výtvarná reakce na libčické komíny a cihlářskou historii místa). Stožár bude umístěn v srdci libčického parku. Ateliér čeká spolupráce mj. s katedrou mechaniky

Oceněné osobnosti FA ČVUT

Doc. Michaela Brožová, prof. Jan Fišer, prof. Václav Girsá, prof. Till Rehwaldt, doc. Zdeněk Rothbauer

Jak již Alfa uvedla, 6. března 2019 obdrželo pět pedagogů z rukou děkana fakulty prof. Ladislava Lábusa medaili FA ČVUT – nejvyšší akademické ocenění naší školy. Redakce fakultního zpravodaje nabízí čtenářům hlubší vhled do světa profesního myšlení a prožívání každého z oceněné pětice.

1/ Ve spojení se školou a se studenty jste zažili jistě řadu krásných situací.

Které z nich si dokážete vybavit a popsat?

2/ Který z vašich stávajících i bývalých studentů vás nejvíce potěšil?

Doc. Michaela Brožová

1/ Jiskřivé sluneční ráno na břehu Lémanského jezera v Corseaux na předměstí Vevey. První zastávka na každoroční cestě do La Tourette; studenti vystupují z autobusu po noční jízdě z Prahy. Nízká bílá zeď s brankou, za ní horizontální linie nenápadného domu, který Le Corbusier navrhl pro rodiče a klavír (maminka vyučovala hudbu do vysokého věku). Úsporný „kontejner“ 16 x 4 m, s plochou zelenou střechou, na „nezastavitelném“ pozemku na hraně jezera, kdysi provokoval majitele honosných domů v okolí. Poučení i dnes... Uvnitř plynoucí prostor s nejnutejším dělením, čtrnáctimetrovým pásovým oknem pozorujeme francouzské Alpy na protější straně jezera. Povídáme si o vzniku domu i renovaci, o mýtu LC „bílých vil“ (podle nejnovějších průzkumů byly barevné, viz odkryté vrstvy omítek zde). Jednoroční poznatky o kompozici, geometrii, materiálech, stavební fyzice i statice se začínají proměňovat v živou skutečnost, dostávají smysl. Po prohlídce všichni končíme v chladivé vodě jezera. Obraz ideální výuky?

Doc. Michaela Brožová

Prof. Jan Fišer

2/ Takových je mnoho, těžko odpovědět jediným jménem. Mám radost, když se naši studenti i absolventi neztratí ve světě a dávají o sobě vědět; úspěch v soutěžích nebo práce v prestižním ateliéru jsou bonusem navíc. Asi největším překvapením byl pro mě můj doktorand Ondřej Doule, který se kdysi od počátečního tématu bydlení posunul ve své dizertaci k bydlení v extrémních podmínkách a nakonec zakotvil v NASA a zabýdluje vesmír.

Prof. Jan Fišer

1/ Krásných situací různé intenzity byla v období mého působení na fakultě celá řada. Možná už první pozitivní pocity z existence nově založeného Ústavu průmyslového designu v září 2009, tehdy ještě v prostorách budovy staré menzy. Vědomí, že se daří úspěšně realizovat záměr prof. Zdeňka Zavřela, tehdy v pozici děkana. Takže krása! Pak přechod do Nové budovy Fakulty architektury. Velké ateliéry, vybavené dílny. Pamatuji si i první reakce a diskuse o novém prostředí. Debaty o vhodnosti užití tmavé podlahy z marmolea s následným vysvětlením, že prostor přece prosvětlí bíle potažená rýsovací prkna. Obavy brzy rozptýlily rozžávené obrazovky laptopů. S kolegyní v ateliéru Henriétou Nezpěvákovou se jistě shodneme na krásných situacích, kdy se ateliéru daří, zvolilo se atraktivní zadání, v ateliéru je plno a nikdo nechce domů. Mezi ta nejlepší zadání asi patřila spolupráce s továrnami na porcelán. Výsledkem byla řada realizovaných užitých předmětů, řada ocenění na výstavách a zařazení do výroby.

2/ V našem Ústavu průmyslového designu praktikujeme systém cirkulace studentů mezi ateliéry s možností výběru podle atraktivity vypsání zadání. Máme tak šanci poznat většinu studentů. Dobrý pocit z případných úspěchů studentských výstupů tak můžeme mít všichni ve všech pěti ateliérech. Bezpochyby lze za velmi úspěšné považovat Ivana Valiguru, Terezu Vackovou nebo Lucii Koudelkovou. A musel bych jmenovat celou řadu dalších, kteří byli v uplynulých téměř deseti letech existence ústavu oceněni, a věřím v mnohé další, které úspěchy v jejich tvorbě teprve čekají.

Prof. Václav Girsu

Prof. Till Rehwaldt

Doc. Zdeněk Rothbauer

Prof. Václav Girsu

1/ To jsou ty vzácné chvíle, kdy se začne projevovat u našich studentů hlubší zájem o obor, a pak v těch situacích, kdy má školní projekt opravdu konkrétní smysluplný dopad do praxe, tedy když práce studentů přispěje k záchraně památky, což se nám několikrát podařilo – například v případě buštěhradského pivovaru odsouzeného k demolici, který díky studentům stále stojí. Tak z toho máme radost. Nejde nám ovšem jen o výchovu specialistů pro obnovu památek. Ale o to, abychom si společně všimli dokladů o úsilí předchozích generací o krásu a malebnost staveb, o harmonický soulad člověka s přírodou. A poučili se tím. Máme co dohánět.

2/ Radost mi dělají ti naši absolventi, kteří se rozhodnou nasměrovat svoji dráhu do památkové péče, nebo se chtějí uplatnit jako architekti – specialisté v oblasti památkové obnovy, přestože je jasné, že nebudou mít snadný život. Radost mi dělají všichni ti studenti, kteří pochopili, že pojmy kvalita a kontext jsou spojitě nádoby.

Prof. Till Rehwaldt (hostující profesor v Ústavu krajinářské architektury)

1/ Nedávno jsem kráčet nově navrženým kampusem berlínské Technické univerzity v Charlottenburgu. Před několika lety jsem zde vyučoval jako hostující profesor a stále si pamatuji na velice nužné prostředí tohoto otevřeného prostoru, navrženého Hertou Hammerbachovou kdysi v padesátých letech minulého století. Ale dnes je zde vše zářící a nové, elegantní obkladová dlažba se zajímavou strukturou kamínků mozaiky. Na ní stojí nábytek, navržený se zřetelnou grácií. Byl slunný den a kampus působil velmi přátelsky a přívětivě. Nejvíce mě těšilo, že vše bylo navrženo mým bývalým studentem a vedoucím bakalářského programu Denisem Dizici. Zvítězil v krajinářské soutěži a dokázal realizovat svůj projekt.

2/ Rád bych odpověděl na tuto otázku obecně, protože by nebylo spravedlivé, kdybych někoho opomněl. Mnoho mých studentů si vydobylo významnou pozici v krajinářské architektuře. V debatách o navrhování a konceptech prokázali svůj talent a osobitý jazyk. Já sám jsem s nimi odborně rostl. Ať již během konzultací v Drážďanech, teoretických

disputací v Berlíně nebo v současnosti v pražském ateliéru – otázky a myšlenky studentů mě pingpongovými inspiracemi přivedly vždy k novým hlediskům.

Mnoho mých studentů dnes plní role úspěšných krajinářských architektů, někteří i v mé kanceláři. A tak jsem rád, že mnohé debaty, které začaly na univerzitě jako čistá teorie, pokračují v praxi a výsledky se zrcadlí v realizovaných projektech.

Doc. Zdeněk Rothbauer

Za osmnáct let mého působení na fakultě prošlo naším ateliérem takřka tisíc studentů. Snažil jsem se po celou tuto dobu předat svým žákům všechno ze svých zkušeností, které jsem nabíral za svou profesní praxi. Studenti byli pro mne vždy moji mladší kolegové, a pokud jsem u nich probudil vášně pro architekturu, byla to pro mne ta největší odměna. Na celé této práci mne nejvíce bavilo sledovat, jak studenti od třetího semestru začínají chápat, že v architektuře nejde jen o formální vyjádření budovy zvenjšku, ale že podstata je v řešení vnějšího i vnitřního prostoru a v jeho vyjádření do adekvátní formy. Vzhledem k mému vztahu ke studentům se tak stala posléze řada z nich mými osobními přáteli. Všichni samozřejmě nebyli předurčeni pro koncepční práci, těch bylo spíše poskrovnu, proto se právě tito zapsali nesmazatelně do mého vědomí už během studia. První z nich byl Daniel Baroš, zvítězil v pátém ročníku soutěže do Brna a jeho diplomní projekt na muzeum letectví se dočkal ohlasu i v japonském odborném tisku. Následovala zajímavá studentská skupina, která ke mně přišla po smrti mého přítele Jana Bočana. Na jejich diplomní projekty rovněž nelze zapomenout. Patřili mezi ně Vojtěch Sosna, Karel Filsak, v dalším semestru Hanka Kropáčová, Eva Šarochová a další, byly to velmi silné ročníky. O těchto mých bývalých žácích je v poslední době čím dál víc slyšet, jde o nastupující generace koncepčních tvůrců. Za poslední semestr mne potěšilo vítězství dvou studentů čtvrtého ročníku v soutěži na výškové domy do Butovic. Odhadoval jsem už v loňském semestru, že Norbert Lichý se zařadí mezi ty naděje, kteří budou posléze další nastupující generací skvělých architektů. Uvedl jsem jenom pár jmen a měl bych jejich počet rozšířit, těch dobrých, kteří časem překvapí, bude jistě víc.

Jak se učí za rohem?

Na téma vzdělávání architektů

V rámci dění se společně expozice finalistů studentských tradičních soutěží **Olověný Dušan**, **Cena Bohuslava Fuchse** a **Ježek f kleci** (pod názvem **Olověný Fuchs f kleci**) organizované studentskými spolky – pražským **SPA**, brněnským **SOFA** a libereckým spolkem **AUF** – se uskutečnila koncem března v pražském centru **CAMP** řada doprovodných akcí: **Ze střední na architekturu**, **Jak se učí za rohem**, **Z bakaláře na magistra**, **Ze školy do praxe**, **Workshopy: Obhajoby závěrečných prací Od zadání k návrhu**.

Strukturovaná diskuse, moderovaná **Reginou Loukotovou** a **Yvette Vašourkovou**, **Jak se učí za rohem** umožnila třem děkanům největších českých architektonických škol, třem jejich pedagogům a třem studentům a šesti zahraničním osobnostem zamyslet se nahlas nad aktuálními otázkami architektonického školství ve střední Evropě (krom Rakouska). Za živým rozbořem klíčových témat profesního vzdělávání stojí tři zmíněné studentské spolky – z **FA VUT Brno**, **FUA TU Liberec** a **FA ČVUT v Praze**.

Z debaty, která probíhala v pražském centru **CAMP** před pozorným publikem během odpoledne a večera **30. 3. 2019**, stručně tlumočíme vybraná témata.

Debatéři

Peter Bach, pedagog Faculty of Architecture Civil Engineering and Transport Sciences v Győru, **Ondřej Císlar**, pedagog FA ČVUT, **Pavel Gregor**, děkan Fakulty architektury STU v Bratislavě, **David Helešic**, student 2. ročníku magisterského studia na Fakultě architektury VUT v Brně, **Josef Holeček**, student magisterského oboru A + U na FA ČVUT, **Jan Hora**, pedagog Fakulty architektury, VUT Brno, **Joanna Jabłońska**, pedagožka Fakulty architektury na TU ve Vratislavi, **Jan Kristek**, děkan Fakulty architektury VUT v Brně, **Ivan Kucina**, vedoucí International Architecture Graduate School, Anhalt University of Applied Sciences v Dessavě, **prof. Ladislav Lábus**, děkan Fakulty architektury ČVUT, **Osamu Okamura**, děkan Fakulty umění a architektury v Liberci, **Michaela Říhová**, absolventka Fakulty umění a architektury TUL a Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické TU v Liberci, **Petr Stolín**, pedagog FUA TUA v Liberci.

TÉMA BUDOVA ŠKOLY

Podle **Petera Bacha**, pedagoga Faculty of Architecture Civil Engineering and Transport Sciences v Győru, budova pomáhá definovat nejenom to, „co a jak se zde

učí, ale rovněž uvnitř prostor také celou komunitu. Je to cosi jako hardware. **Joanna Jabłońska**, pedagožka Fakulty architektury na vratislavské technice, podotýká, že z různých důvodů nemohou ve škole pobývat a pracovat v ateliérech, jak by chtěli, a musejí se spokojit s prostorem na chodbách. **Peter Bach** připomíná, že jejich budova architektury představuje konverzi z průmyslové architektury. A studenti i kantor mohou dorazit kdykoli, sedm dnů v týdnu, 24 hodin denně, a dokonce mohou v ateliéru (na zemi) přespat. Bach zde má spacák... Kantorská zkušenost **Ivana Kuciny**, pedagoga International Architecture Graduate School, Anhalt University of Applied Sciences v Dessavě, potvrzuje, že dnešní technologie umožňují nevnímat budovu školy jako důležitou: „Je to škoda peněz.“ Takže většinu času v Dessavě nejsou prostory ateliérů užívány. Daly by se pronajímat. A je to zjištění, že „architektura se může vyučovat v ulicích...“. **Jan Hora**, pedagog Fakulty architektury VUT v Brně, uvádí, že komplexita vzdělání umožňuje, aby se absolvent mohl věnovat nejenom architektuře. Negativa: uzavřenost až rigidita, což je dané také uzavřeným domem... Na brněnské fakultě chybí v objektu prostor – v Liberci, kde studoval, mají výhodu společného ateliéru. „Každý věděl, co se ve škole děje, protože se to dělo v ateliéru. Což je dané také měřítkem školy. Ale je to v pohybu.“

Pohled do hlediště debaty v centru CAMP

TÉMA METODA

Podle **Petera Bacha** představuje samotná silná studentská komunita klíčovou součást školní atmosféry. Vedle klasických ateliérů zde fungují také ateliéry experimentální, které nabízejí studentům interdisciplinární přístupy. Jedním z významných elementů zdejšího přístupu k vzdělávání je například futurologie. **Michaela Říhová**, absolventka Fakulty umění a architektury v Liberci, připomněla význam metody „seminář“ – vedle přednášek a časově náročných individuálních konzultací. Význam semináře potvrzuje také student **Josef Holeček** z FA ČVUT v Praze s tím, že ani na pražské fakultě tato metoda není příliš rozšířená, přitom její význam spatřuje v hlubší úrovni debaty minima diskutérů, pěti, šesti lidí, byť ekonomicky není pro pořadatele příliš výhodná. Zmínil se i o další nepříliš frekventované metodě – exkurzi. Na pražské fakultě je občas realizuje Spolek posluchačů architektury. Na velké škole se objevuje složitost akce, má-li být součástí studijních plánů, a tedy pravidelně, když zde studuje v ročníku na tři sta studentů. „Když třikrát navštívím stavbu, dojde mi víc věcí než za tři semestry,“ podotkl. Podle **Davida Helešice**, studenta z FA VUT v Brně, je „systém závislý na lidech – vedoucích“. Ale i na studentech. Helešic preferuje frontální způsob, který umožňuje také prezentaci – i dialogem – architektonického myšlení.

TÉMA PROVÁZANOST (ostatních předmětů s ateliéry)

Podle **Michaely Říhové** zmíněné propojování na liberecké fakultě příliš nefunguje. Vztah ateliéru k zadání, resp. k projektu by měl vytvářet i podpůrný program předmětů. Měla by se tak posilovat témata, na která by navazovaly teoretické kurzy. **Josef Holeček** potvrzuje, že ani na pražské fakultě toto propojování moc dobře nefunguje. Z širšího pohledu je jasné, že obtížnost tkví zejména v náročnosti propojení vertikálního ateliéru s odbornými předměty. A dále: Absolvent bakaláře dokáže postavit dobrý dům – po technické stránce. Na bakaláři se ale dá také očekávat propojení se stavařinou a typologií, naukou o stavbách apod. Na magistru už se student specializuje a funguje svým vlastním směrem: jde zde mnohdy o specifická, teoretická zadání, s orientací na ryze osobní zájem studenta nebo pedagoga. Platí, že především se musí postavit dům. Event. to očekávají kantoři od studentů. Jen výjimečně se objeví něco „zvláštního“. Mělo by se ale podle J. Holečka zkoušet i něco jiného a zadání pojmut třeba teoretičtěji nebo poloteoretičtěji, což se bude hodit v praxi. V současnosti v rámci reakreditace se do upravených studijních plánů prvních ročníku – bakaláře, snaží fakultní vedení promítat

právě větší podíl statiky, konstrukčního detailu nosných konstrukcí apod. **David Helešic** soudí, že se na brněnské fakultě s diskutovaným propojením příliš často nesetkal. Studenti o takové možnosti moc nevědí. Až následně před bakalářským projektem si sám uvědomil, že si mohl taková propojení prakticky zorganizovat sám... Skrze externisty mimo fakultu ať už třeba z oblasti divadla nebo filozofie. Cílem není samotný dům, ale spíš způsob uvažování. Pedagog **Petr Stolín** z FUA TUL v Liberci souhlasí, že ani na zdejší fakultě provázanost valně nefunguje. Není ale jasné, kde leží chyba. Výuka by asi měla být zacílenější, student by se neměl rozptylovat „nepotřebnými“ předměty. „Dilem nahrazujeme tzv. teorii my sami v ateliéru.“ Pedagog **Ondřej Císler** z FA ČVUT v Praze chválí formát bakalářských prací. Platí tu povinností projít všemi profesemi – cosi na způsob projektu pro stavební povolení. V magisterském studiu, ale vůbec v ateliérové tvorbě mu chybí větší možnost přizvat si externí specialisty. Pokud se to stane, pak jen díky aktivitě ateliérového vedoucího. **Jan Hora**, pedagog FA VUT v Brně, vyjadřuje naopak spokojenost: „U nás na brněnské fakultě jsem s technickým backgroundem ostatních předmětů spokojen.“ Děkan FA ČVUT **prof. Ladislav Lábus** připouští, že propojení teoretické a ateliérové výuky je téma problematické. Čím je škola větší, tím je tato tematika těžší. Diskuse zde – na pražské fakultě – běží. Záleží na kantorech i na studentech. Podle děkana **Jana Kristka** z Brna nejde o otázku, zda navázat nebo nenavázat, ale jde o míru. Ateliér je skutečně stěžejním předmětem, představuje ono fakultní kouzlo... –vedle klasické přednášky či semináře. A osobně nevnímá jako „klasické“ dělení na teorii a praxi. Určité ono jádro, zejména technické předměty by měly být provázány s návrhovým ateliérem, ale nevadilo by, kdyby se tam objevily předměty, jež s technikou nemají nic společného, například historie Dálného východu nebo medicína... Některé věci nemusejí dávat smysl hned, ale až zpětně. Student by měl mít ovšem možnost zkusit něco „bokem“. Portfolio by ve své struktuře nemělo být dogmatem. Existuje sice profil absolventa – ze zákona, ale neexistuje ideální produkt školy. Jsme každý jiný. Děkan **Osamu Okamura** z FUA TUL v Liberci zdůrazňuje, že jde o integraci předmětů i navrhování. Ateliér představuje centrum. Vedoucí je pak ten, na koho budou studenti jednou vzpomínat. A je na místě právě u ateliéru odvíjet chuť poznávat další témata oboru. Od tvůrčího a od vyššího nasazení. Není to jenom ratio. Ale student musí vědět, proč se to či ono učí – je to i životní cosi jako citové či co. Typická ukázka je konstrukční projekt. Ale také jde o kvalitu pedagoga, což nemusí být každý expert.

TÉMA INSPIRACE

Podle **Michaely Říhové** je inspirativní sama komunita architektů; ve městě Liberci se prakticky nic neděje, a tak se komunita snaží a utužují se vztahy. Děláme si kamarády na celý život, říká. Specifikem je, že si členové pomáhají. Žijí a pracují – učí – se spolu. Negativum je „šílený, špinavý chaos. Svoboda je svoboda, ale nesmí jí být příliš. Pak se stává destruktivní.“ **Josef Holeček** považuje za inspirativní zejména vertikální ateliér včetně spolupráce s diplomanty a také ono enormní množství povinně volitelných předmětů, když si celé magisterské studium student může prakticky složit sám, jak již zde bylo řečeno. Takže se může věnovat jen svým skutečným zájmům, včetně různých studijních modulů. SPA představuje jediný studentský spolek na škole – na rozdíl od jiných fakult; bohužel působí asi trochu uzavřeně a je pravda, že má málo členů. Na pražské fakultě lze zaznamenat také určité negativum zřejmě příliš velkého množství akcí, což je asi jeden z důvodů roztržité pozornosti. Ve výsledku někteří kolegové než by se věnovali mimofakultním aktivitám, dělají logicky věci do školy...

Podle **Joanny Jabłoňské** je inspirativní skladba bratislavské studentské komunity, v níž se nachází i mnoho zahraničních studentů; z různých důvodů se tu bohužel nedá pracovat v ateliéru tak dlouho, jak by chtěla, a musí se spokojit s prostorem na chodbách. **Peter Bach** připouští, že nejlepší inspirací je samotná studentská komunita. Takže je tu přímá zkušenost vztahu učitel – žák. Ale je to také nejméně inspirativní, když na jedné straně je tu až familiérní prostředí, na druhé straně je obtížné jednat s každým osobně. V Bratislavě je podle **Pavla Gregora** inspirativní atmosféra kreativity a empatie. Ale například rovněž obsluha ve zdejší studentské kavárně může být inspirativní, když zde pracují hendikepovaní. A neinspirativní je v Bratislavě skutečnost, že ani zde fakulta nedisponuje dostatečnou kapacitou prostor, tedy že studenti nemají vlastní ateliér.

TÉMA NÁSTROJE

Ivan Kucina podporuje výukovou komplexitu: ateliér je v jeho očích laboratoř a učitelé jsou také žáky. Pro Kucinu představuje výuka studium. Učení pak představuje proces sebevzdělávání. Pro studenty jde i o proces studia jak vyučovat: v jeho průběhu se učí vzdělávat další studenty. Podle **Pavla Gregora** jsou součástí výuky také řemeslné dílny: tesařství, zednictví, kovářství apod. Bratislavská fakulta využívá proto své detašované pracoviště v Banské Štiavnici, kde mohou během studia bydlet až tři desítky studentů. Mimochodem během pěti let právě za jejich pomoci došlo

ke kompletní rekonstrukci tohoto objektu FA STU. Řemeslné workshopy probíhají i v hlavní bratislavské budově. Od září se zde počítá s metodou vertikálního ateliéru.

Michaela Říhová zdůrazňuje, že co „jde přes ruce“, se lépe pamatuje, a inspirativní je také haptické seznámení s materiály. Bohužel realizace záměru by v Liberci logicky znamenala nezbytnost prolnutí cíle do studijních plánů – „nemáme však předměty à la práce s materiály. A ani vybavení dílen“. Problémem jsou finance, materiály i nástroje. Až v poslední době se začaly pořádat takto tematizované workshopy...

Josef Holeček připomíná, že fakultní Ústav navrhování II připravuje s Krapem pravidelně „řemeslné“ dílny – kdy studenti navrhují a vlastníma rukama realizují například i lávky do Krkonoš; letos horské útulny. Nicméně na velké pražské škole jde ze čtyř desítek o šest ateliérů, tj. asi 70 studentů z celkového počtu 1200. I v Brně, připomíná **David Helešic**, organizují workshopy. Zázemí je ale nedostatečné a je zde také otázka financí... **Josef Holeček** dodává, že fakultní téma představují i výukové

Na snímku Jozefa Kučery diskutují (zleva): Pavel Gregor, Joanna Jabłoňská, Peter Bach a Ivan Kucina

prostory. Pražská fakulta prezentuje podle jeho slov skvělou architekturu i architekturu čistou, ve škole rovněž fungují dílny, nicméně provoz naráží na technické limity: vyžadovaná čistota na chodbách a v ateliérech není ideální podmínkou pro zmíněné řemeslné činnosti; dalším limitem je provozní doba dílen, které se zavírají v pozdním odpoledni, ateliéry v deset večer... **Peter Bach** vysvětluje, že na györské fakultě se mnohdy věnují například futurologii; s argumentací, že cokoliv se ve škole činí, směřuje vlastně do budoucnosti. Během studia se tak formuje diskutované téma zítřka... Dále se zde užívají moderní technologie, například tvořivé mobil. Ale zapojují i sociální média (Instagram). Škola podporuje dále hravost a humor... i v případě „vážného“ plánování zhotovili průvodce při vědomí změn klimatu, tedy kdyby se při tvorbě urbanistické i architektonické nacházeli autoři v roce 2077. A také si zde vyzkoušeli, jak by v tomto ohledu vypadalo plánování. Studenti získali plnou finanční i morální podporu směřující k účasti na Benátském bienále. Jejich projekt se nazýval Faces a byl kompletně navržen i realizován studenty. Každý rok zde učitelé i studenti společně organizují „creative week“. Diskutují na mezinárodní úrovni, ale i s ostatními maďarskými školami architektury či s Archipem. „Experimentování je důležitější než sám výsledek.“ **Josef Holeček** podporuje koncept, kdy se může diplomovat i z tzv. teorie; aby tento přesah byl možný a výsledek třeba i srovnatelný s jinými nearchitektonickými fakultami. **Jan Kristek** oponuje, že studenti architektury „nejsou trénováni“ na psaní teoretických prací. Jde o to pracnější zadání, že výuka není orientovaná právě sem... **Ondřej Císler** připomíná, že absolventů architektury je ročně asi 500. A před třiceti lety zhruba šest... Pražská fakulta přestala být výběrovou školou, protože přijat je takřka každý. „Pravý výběr probíhá až potom... Je otázka, odkud se potřeba mít víc architektů generuje. A přitom se v Praze prakticky nestaví. O to kultivovanější musejí být architekti, aby si svou mzdu zasloužili...“ **Petr Stolín** upozorňuje, že by architekti měli trvale zvyšovat prestiž oboru tím, že budou „pouštět ven jenom ty nejlepší. Aby vznikaly jen ty nejlepší stavby, a tak uvidí veřejnost důsledek dobře naplněné role architekta“. Děkan pražské fakulty **prof. Ladislav Lábus** upozornil, že tendence „pouštět“ k absolutoriu jen ty nejlepší studenty našich fakult – v Liberci pět, jak zde zaznělo, v Brně osm... neodpovídá poslání a tradici vzdělávání architektů na technických univerzitách, které nemají být vymezeny jen pro ty nejnadanější a nejtalentovanější osobnosti. „Kdybychom toto připustili, architekturu by dělali opět stavaři jako za minulého režimu, kdy na jednoho architekta bylo na vysokých školách 10 stavařů... Byli jsme zvyklí, že architekt měl v projektových ústavech na

technické fáze projektů tzv. pozemáky, kteří projekt nakreslili. Ale ta doba je pryč. V zemích EU, se kterými se chceme srovnat, se poměr studentů architektury a stavařiny pohybuje mezi 1 : 2 až 2 : 1. Úroveň kulturních zemí se projevuje úrovní standardu, ze kterého se rozvíjejí vrcholné výkony. Dobrá architektura se nedá pěstovat a rozvíjet bez dobrého standardu architektury a stavební kultury. V ČR se ročně vydávají desetitisíce stavebních povolení. A je dobře, když se i drobným úkolem zabývá někdo, kdo je tak komplexně vzdělán jako architekt. A navíc – komplexnost vzdělání vám umožní působit i v jiných oborech atd., a patří do naší rychle se vyvíjející doby. **Jan Hora** zvýrazňuje nevyužitý potenciál propojování jednotlivých fakult na technické univerzitě. „Padlo tu cosi o přizvání dopravního inženýra. Ale také se ptám, proč si nezvou oni nás? Nevědí, že nás potřebují... Asi děláme něco špatně.“

TÉMA OTEVŘENOST

Podle **Petra Stolína** je dnešní samozřejmost – otevřenost školy hodnotou, prospívající jak kantorovi, tak studentstvu. Student by měl mít vždy možnost jít za dobrým kantorem. Podle **Ondřeje Císlera** by se nemělo klást omezení hranicemi střední Evropy. **Prof. Ladislav Lábus** připomíná, že na pražské fakultě učí v současnosti řada pedagogů ze zahraničí, z těch nejvýznamnějších uvedl architekta Vasa Perovice nebo krajináře Tilla Rehwalda. Škola je otevřená rovněž pro výjezdy studentů, řádově jich vyjíždí až sto ročně. **Josef Holeček** poukazuje na zajímavý fakt, totiž že překvapivě vyjíždí méně než jich ze zahraničí přijíždí. Podobně hovořila **Michaela Říhová**, která také dodává, že v Liberci fakulta nemá příliš velký výběr zahraničních škol. Ale nemyslí si, že je rozhodující, kolik škol je na seznamu.

Debata se dotýká i postavení školy v prostředí technické univerzity. Padla otázka, zda může existovat Fakulta architektury například na Univerzitě Karlově. Podle **prof. Ladislava Lábusa** sledujeme tradici: v Česku dělíme univerzity na technické a společenské. V Německu se učí architektura na univerzitách, kde se učí také medicína. Náš model specializovaných univerzit není asi nejlepší, protože se tak neprolínají různé obory. Velice pozitivně proto vnímáme, že na současné fakultě se vyučuje také design a nově opět i krajinářská architektura. **Jan Kristek** uvádí, že například v Polsku takový koncept existuje. Situaci lze však vnímat i naopak: Na technické univerzitě by mohly být vyučovány i humanistické obory... Urbanismus a urbánní sociologie vykazují společné základy. Škola by neměla formovat, ale rozvíjet. **Prof. Ladislav Lábus**: „U nás se učí i studenti z UK...“

TÉMA REFLEXE

Joana Jablonská vysvětluje, že ve Vratislavi existuje systém zpětné vazby, založený na vyplňování anonymních dotazníků. A každý ateliér se může ke každé přednášce konkrétně a aktuálně vyjádřit. Adresát je jen profesor. Hodnocení nečte celá škola... Podle **Josefa Holečka**, takto rovněž člena kolegia děkana, pražský student nemá problém, aby zašel za kýmkoli z fakultního vedení. Podle **Pavla Gregora** je zpětná vazba pedagogickou nezbytností. Ale bratislavský problémem je fakt, že od studentů dojde jen pět procent odpovědí. Proto se na fakultě pořádá pravidelný „čaj s děkanem“. **Peter Bach** z Györu soudí, že formální „feedback“ je zbytečný. Navíc půl roku po komentované akci už si nikdo dobře nic nepamatuje. Proto začali v Györu pořádat 30 – 40 minut dlouhé „ohlasy“, a to na konci každého ateliéru. Pedagog mluví s každým účastníkem, házejí si míč. A tak mohou každý týden průběh ateliéru zlepšovat. Něco na způsob Teaching by learning a Learning by teaching. Györská fakulta pořádá také neformální debaty s ostatními pedagogy architektonických škol v Maďarsku. **Ivan Kucina** reaguje názorem, že dessavský univerzitní systém anket umožňuje číst odpovědi, ale osobně nevidí moc možností, jak je využít k zlepšení. Málodky se zde objeví něco k použití. Kucina reakcím moc – obecně – nevěří, když u sebe „vidí pořád dobré hodnocení“. Spíš by ocenil kritiku. Ale studenti jsou zdvořilí. Nicméně za patnáct let začínají Kucinovi bývalí studenti různě učit na univerzitách v Británii nebo v USA, v Austrálii, a na to je dessavský kantor hrdý. Píší mu, a tak se vlastně stávají přáteli a vybavují si, co bylo a nebylo užitečné během studií. S odstupem.

TÉMA EVAULACE

Osamu Okamura poznamenává, že kvalita školy se pozná až tak po dvaceti letech... podle absolventů. Jenže kantor ani student nevědí, jestli si svou kvalitu odnesli ze školy, nebo třeba následně z internetu apod. Proniknout do útrob výukového mechanismu je těžké. Podle **prof. Ladislava Lábusa** jde o vyhodnocení, co je a co není v profesi trvalé. Neztrácet na úkor novinek ze zřetele to, co nestárne. „Jsme svázáni obecně platnými směrnici, převzatými do českého zákona o výkonu povolání architektů, které propojují základní pilíře výuky architektury škol v EU, jež jsou notifikované a jejich absolventi mohou svobodně vykonávat povolání v rámci celé EU. Vedle našeho oboru, je jen několik málo oborů, které mají takto univerzální charakter uznávání vzdělání, například medicína, a které mají jednoznačně stanovené požadavky na vzdělání; přístup k profesi architekta je v Evropě velice otevřený. Je to výhoda, ale také velká odpovědnost školy. Např. v USA je systém jiný a velice svobodný,

založený na tvrdých autorizačních zkouškách, který školám poskytuje více svobody. Nemají totiž odpovědnost za komplexnost vzdělání jejich absolventů, což umožňuje školám se více profilovat, jejich studium má však z hlediska přístupu k profesi mnohem menší význam, absolventi musí v rámci autorizace znovu absolvovat státnice. **Jan Kristek** souhlasně uvádí, že veřejná škola nelimituje školným. I když je studium drahé. Přestože jsme svázáni určitými pravidly, můžeme se rozvíjet svobodně. **Osamu Okamura** se zmiňuje o současnosti, kdy v Liberci probíhá reakreditace oborů a nově akreditace doktorského studia.

TÉMA POSLÁNÍ

Ivan Kucina zdůrazňuje, že by architekti měli zlepšit povědomí veřejnosti o sobě – dát lidem najevo, že nás vlastně potřebují. A že nejsme jenom „aladinové na obláčku z ega“. Podle **Josefa Holečka** podobná debatní platforma tu velice dlouho nebyla... „Už

Debatu Jak se učí za rohem spolupořádala SPA vedený náčelníci Annou Blažkovou

jenom to, že jsme se tu sešli, je velice cenné.“ **Jan Kristek** připomíná slova Ivana Kuciny o relevanci profese architekta. Je to kardinální otázka. „Takže: je tu krize relevance profese? A je to vůbec krize? Pořád je někde nějaká krize. Ale asi se jí nemůžeme zbavit. Odpověď určitě není lepší marketing. Je potřeba vysvětlit veřejnosti náš význam. Jak říká Ladislav Lábus, nemůžeme zlepšit situaci tím, že budeme pouštět jen ty nejlepší...“ Chybou podle Jana Kristka je shlížení architektů „shora“. Namísto toho, aby vyšli ven; školy by měly vystoupit ze svého nitra, čímž Kristek nechce podpořit politický marketing, kdy si u nás nějaká obec objedná nějaký projekt od studentů. Školy by měly nastolovat témata, která rezonují navenek, vyjadřovat se k nim. Být aktivní v prostoru mimo školní zdi. Je to otázka přenastavení přemýšlení o světě. Sám na to nemá odpověď. „Ale je to něco, co mě trápí.“ Podle **Ondřeje Císlera** nám podobné debaty nepomohou. Jen výsledky práce. **Pavel Gregor**: „Spíš než co je architektura, mě jako děkana trápí téma, co je architekt. Doba se změnila: Dnes vychováváme komplexního tvůrce životního prostředí. Ale kolik jich jde do tvůrčího procesu? Kolik k reklamě, kolik k developerům? Kolik do úřadů...“ **Prof. Ladislav Lábus**: „Neobávám se, zda bude dostatek architektů, ale čeká nás nedostatek lidí, kteří stavějí domy. A kdoví, jestli díky tomu v budoucnosti nebudou většinu domů stavět strojaři. Jakou má naše profese dlouhodobou perspektivu, abychom nebyli v pozici těch, co učili v sedmdesátých letech minulého století spravovat psací stroje... Naše problémy budou velice přizemní.“ **Osamu Okamura**: „Podstatou je hledání správných otázek a správných odpovědí na zadání – to je základem schopnosti učit se. Ale také základem povolání architekta. Chuť hledat.“

TÉMA ABSOLVENT

Joanna Jablonská považuje za dobrého absolventa toho, kdo je otevřený a „pořád hledající; a člověk tvořivý“. **Pavel Gregor** dodává, že by měl být „dobrý muž a dobrá žena“. Pedagog může vyučovat tvořivost, ale podstatou učení je, „jak být dobrým člověkem“. **Peter Bach** souhlasí: „Dobrá osobnost je cennější než jakákoli kvalitní specializace. V tom tkví naše mise. Aby absolvent dokázal položit správnou otázku ve správný čas. **Ivan Kucina**: „Moje otázka, jak učit a naučit, aby se ve výsledku skvěla dobrá osobnost. Je to o to těžší, že nevíme, do jaké reality studenta učíme. Jaká bude budoucnost? V minulém semestru si uvědomil, že co nás čeká, jsme nikdy nemohli ani tušit. Jak tedy budoucnost vymodelovat? Jak být připraven na přežití?“

Aktéři

Děkani

Prof. Ladislav Lábus. Absolvent Stavební fakulty ČVUT. Pedagogické činnosti se začal věnovat v roce 1990 na Fakultě architektury ČVUT, od roku 1993 vede Ústav navrhování III, kde rovněž habilitoval. Děkanem téže školy se stal v roce 2013. Dlouhodobě se podílí na formování vzdělávání architektů v ČKA v Autorizační radě a Pracovní skupině pro vzdělávání. V roce 1991 založil vlastní architektonickou kancelář. Je znám svým citlivým přístupem při navrhování staveb v historickém prostředí, věnuje se také navrhování občanských a bytových staveb, interiérů i urbanismu.

Jan Kristek. Absolvent Fakulty architektury VUT v Brně a Akademie výtvarných umění ve Vídni. V současné době působí na brněnské Fakultě architektury, kde vede ateliér společně s Jaroslavem Sedlákem. Obecně se věnuje kritické teorii a kritickému přístupu v souvislosti s plánováním měst a jejich historií. Podílel se na řadě publikací. Od listopadu 2018 je děkanem Fakulty architektury VUT v Brně.

Osamu Okamura. Absolvent FA ČVUT a Školy architektury AVU. Sedm let vedl architektonickou revue ERA 21. Pátým rokem je programovým ředitelem mezinárodní konference o městském plánování reSITE a přednáší na soukromé pražské vysoké škole Architectural Institute in Prague – ARCHIP. Je v pořadí pátým děkanem Fakulty umění a architektury v Liberci, která byla založena roku 1994.

Pedagogové

Peter Bach. Pedagog architektury, urbanismu a designu na univerzitě Széchenyi István University of Győr / Faculty of Architecture Civil Engineering and Transport Sciences. Ve výzkumu se věnuje urbanismu. Vede také vlastní architektonickou kancelář Formiconcept Ltd.

Ondřej Císlar. Studoval religionistiku na UK a architekturu na FA ČVUT a ŠA AVU, kde absolvoval. V roce 2012 obhájil na FA ČVUT disertační práci na téma Koncertní sály. Od roku 2011 vede ateliér na FA ČVUT. Spolu se svými absolventy založil vlastní praxi, kancelář Aoc.archi. Jeho oblíbeným tématem jsou mosty a lávky pro pěší. Základním měřítkem jejich práce je ideál „krásného stavění“ bez ohledu na velikost a charakter konkrétního díla.

Pavel Gregor. Děkan Fakulty architektury STU v Bratislavě. Jeho pedagogická a odborná činnost je zaměřená na problematiku ochrany a obnovy architektonického dědictví včetně nové tvorby v historickém prostředí. Externě přednášel i na FA ČVUT, kde působil i jako vedoucí ateliéru Gregor.

Jan Hora. Absolvent Fakulty umění a architektury TUL v Liberci, momentálně třetím rokem působí na brněnském Vysokém učení technickém, kde spolu se svými kolegy z ateliéru ORA Janem a Barborou předává své zkušenosti studentům. Praxi provozuje ve Znojmě. Zkušenosti nasbíral například v ateliéru Fránek architects nebo DaM architekti.

Joanna Jabłońska. Pedagog na Fakultě architektury na vratslavské technice. Spolupracuje na mezinárodních výzkumných projektech a provádí vlastní mezioborový výzkum. Podílí se na organizaci národních i mezinárodních konferencí. Vede také svou architektonickou kancelář.

Ivan Kucina. Vedoucí ateliéru v Dessavě na International Architecture Graduate School, Anhalt University of Applied Sciences. Externě působil na školách designu a architektury v Evropě, USA i Asii. V roce 2006 spoluzaložil the Belgrade International Architecture Week. V roce 2012 založil School of Urban Practices.

Petr Stolín. Absolvent FA VUT v Brně, dále pokračoval v libereckém Stavoprojektu a následně v SIAL, kde pracoval pod vedením Karla Hubáčka. „Japonizující Andy Warhol“ – jak ho vystihl architekt David Vávra, když už dávno věděl, že je vítězem prvního ročníku České ceny za architekturu 2016. Je autorem legendárních Zen Houses v Liberci, kde dodnes působí jako tvůrčí architekt a zároveň vede katedru architektury a ateliér na Fakultě umění a architektury.

Studenti

Václav Helešic. Ve své diplomové práci zkoumá fenomén prostoru v architektuře jakožto konstrukt uvažování architektů. Mimo fakultu se věnuje praxi, kde je spoluzakládajícím členem mladého ateliéru m2au. Souběžně s tím je členem spolku 4am a spoluzakladatelem spolku final_final, momentálně experimentálně působícího v kulturním prostoru Praha v Brně – fórum pro architekturu a média.

Josef Holeček. Student magisterského oboru A + U na FA ČVUT, bakalář FF UK. Jeho hlavním polem zájmu jsou rekonstrukce, památková péče a historický urbanismus. Je místopředsedou AS FA ČVUT, členem AS ČVUT a členem SPA.

Klára Řihová. Z lásky ke školským institucím se kromě architektury učí učit na střední škole a připravuje se na doktorské studium.

Moderace

Yvette Vašourková (CCEA, MOBA). Absolventka FA ČVUT v Praze a postgraduálního studia na Berlage Institutu v Rotterdamu, Nizozemí. Zakládající členka CCEA – Centra pro

středoevropskou architekturu, věnuje se také projektům v rámci studia MOBA, které založila spolu s Igorem Kovačevičem. Je členkou redakční rady časopisu Era 21. Vedla ateliér prvního ročníku na FA ČVUT v Praze, kde v roce 2017 obhájila doktorský titul. V současné době působí jako vedoucí ateliéru na L' ESA Paris a současně vyučuje na Archipu.

Regina Loukotová (ARCHIP). Absolventka FA ČVUT v Praze. V roce 1997 založila architektonickou kancelář. Zároveň zahájila studium doktorského programu v oboru Teorie architektonické praxe. Doktorskou práci obhájila v roce 2005. Od roku 1999 spolupracovala s architektem Martinem Roubíkem, spoluzakladatelem norského ateliéru Snoehetta. K jejich největším úspěchům patří umístění mezi oceněnými projekty v soutěži na Velké egyptské muzeum v Gíze. V roce 2010 založila první mezinárodní soukromou vysokou školu architektury ARCHIP (Architectural Institute in Prague), kterou v současnosti vede. Je členkou pracovní skupiny Vzdělávání v ČKA a členkou Předsednictva Rady vysokých škol.

Připravil JHR

Foto Josef Kučera

Vernisáže výstavy *Živé značky* se zúčastnili také děkan prof. Ladislav Lábus a vedoucí Ústavu průmyslového designu prof. Marian Karel. Foto Radomír Ševců.

Fakulty stavební ČVUT, firmou Dřevostavby Biskup a vyšší odbornou školou vizuální komunikace Scholastika. Podpora: Skanska Reality, a. s., a rezidenční projekt Park Cihelka. www.libovelibcice.cz.

■ **Prof. Vladimír Šlapeta** připravil sérii přednášek v souvislosti se 100. výročí Bauhausu. V Uranii v Postupimi vystoupil s přednáškou Bauhaus a Československo (7. 3.), na Technické univerzitě v Białystoku proslovil přednášku Rezonance éry Hannesa Meyera v ČSR (13. 5.), připravuje se na mezinárodní konferenci za spolupráce Saské akademie umění v Drážďanech a Akademie umění v Berlíně s přednáškou Vliv Bauhausu na českou architekturu (24. 5.) a chystá přednášku Bauhaus a česká architektura na diskusním večeru na Fachhochschule v Lipsku (26. 6.).

■ **Karlínská Galerie VI PER ve spolupráci s FA ČVUT** uskutečnila 18. dubna t. r. diskusi o současných podobách komunitního a kolektivního bydlení. Debata s názvem Bydlet spolu? navázala na vydání knihy Bydlet spolu: Kolektivní domy v českých zemích a Evropě ve 20. století (ed. Hubert Guzik, Praha, Arbor Vitae 2017), zabývající se fenoménem kolektivních domů. Lenka Kužvartová (ÚDU FF UK) provedla diváky historií kolektivního a participativního bydlení v Brazílii. Ekonom a sociální geograf Jan Blažek (FSS MUNI) se pak věnoval především socioekonomickým a ekologickým aspektům soužití v západoevropských obytných realizacích. Karolína Vránková (Respekt) pronesla krátkou sondu k tématu sdíleného bydlení, a to jak z pozice vlastní zkušenosti, tak i z pohledu výzkumu studentského spolubydlení. Socioložka bydlení Barbora Vacková (FSS a PED MUNI) zrekapitulovala svůj nedávný výzkum na téma jednočlenných domácností.

■ **„Blešák v kampusu“, první akce studentské iniciativy Dejvize**, vedené Markem Wagnerem z 3. ročníku FA ČVUT, se uskutečnil v kampusu ČVUT 24. dubna 2019. Zájemci obcházeli a navštěvovali stánky, Sestry v sukni měly se svými dvěma z nich veliký úspěch. K dispozici bylo také občerstvení Prague Jerk Station, Cafe Prostoru poskytlo stánek a venkovní výčep, na podvečer vystoupila hudební uskupení Jakub Cinibulk, Filip Celar & Petr Kováčik a Kristýna Vladýková & Štěpán Moska.

■ **Výstava ICONIC RUINS? Poválečná socialistická architektura zemí V4** proběhla ve dnech 18. 4.–15. 5. 2019 v Galerii Českých center v Rytířské 31, Praha 1. Kurátoři: Anna Cymer, Ábel Mészáros, Henrieta Moravčíková, doc. Petr Vorlík. Pořádají VŠVU v Bratislavě, FA ČVUT v Praze, Slovenská akademie věd, Docomomo International – Czech, Docomomo International – Slovak, NPU, A489. Jde o odhalení paralel v architektuře ve společné socialistické minulosti států Visegrádské čtyřky a nastolení širší diskuse nad blízkou budoucností kriticky ohroženého kulturního dědictví pozdního modernismu. Výstava je součástí většího evropského projektu Shared Cities: Creative Momentum, v jehož rámci zachycuje společnou sdílenou historii socialistické tvorby ve střední Evropě. Soustředí se zejména na oblast politicky exponovaných veřejných investic a hledání vazeb nebo střetů mezi ambicemi moci a tvůrčím myšlením architektů.

■ **Inspirace Le Corbusierem – La Tourette 2017 a 2018** – výstava kreseb a fotografií ze studijní cesty do kláštera La Tourette proběhla ve dnech 7.–17. 5. 2019 ve fakultní dvoráně U Jeleny, Uspořádal ji ateliér ZAN doc. Michaely Brožové Ústavu navrhování III FA ČVUT ve spolupráci s Gabrielou Novákovou z Ústavu výtvarné tvorby FA ČVUT.

■ **Živé značky** – retrospektivní výstava pěti tradičních českých značek BOTAS (1949), PRIM (1949), ETA (1943), THONET (1861) a ČESKÝ PORCELÁN (1864) se uskutečnila ve foyer školy ve dnech 25. 4.–17. 5. 2019.

■ **Vedení FA ČVUT** připravilo čtenářskou anketu na téma spokojenosti s bulletinem Alfa.

ALFA bulletin Fakulty architektury ČVUT / Vydává: vedení **FA ČVUT** / Ročník **13** / Vychází **10 × ročně** / **MK ČR E 17540** / Redakce: **Jiří Horský** / Layout: **Tomáš Legner** / Jazyková redakce: **Eva Lorencová** / Snímky, není-li uvedeno jinak: © **archivy autorů** / Tisk: **Aled, s. r. o.** / Kontakt: **redakce bulletinu Alfa**, č. 741, Thákurova 9, 160 00 Praha 6, tel.: **602 222 478** / alfa@fa.cvut.cz.